

Cum viața omului este la cheremul unui timp rău și bolnav, un timp care curge implacabil și indiferent dinspre trecut către viitor, nu-i de mirare că ea face corp comun mai degrabă cu suferința și tristețea decât cu binele și bucuria.

Prin urmare, ceea ce pentru muritori se cheamă fericire (pentru cei mulți ea este dată de satisfacția împlinirilor trupești în acele rare momente când suferința lipsește, pentru cei puțini și cu adevărat credincioși, ea – dimpotrivă – rezultă din cunoașterea extazului suferinței personale în impresionantul proces al vieților jertfite lui Dumnezeu și semenilor), fericirea pământenilor, deci, nu este nicidecum o necesitate chiar în varianta uitării de sine, ci mai degrabă rodul unei întâmplări fecundată de apreciable eforturi.

Căci singura și neîntrerupta însoțitoare a condiției umane este suferința!

Pe bună dreptate, cu mai bine de 500 de ani înainte de nașterea Mântuitorului Iisus, înțeleptul din familia Sakya (Sakyamuni) avea să devină nemuritorul Buddha („iluminatul”) îndată după descoperirea celor patru adevăruri „sfinte” despre suferință: existența suferinței, cauza suferinței, suprimarea suferinței și calea care duce la suprimarea suferinței, adică îndată după dezlegarea mării taine a existenței omenești (întreaga existență este suferință și la eliberarea de suferință se ajunge prin suprimarea dorinței de a trăi), învățătură pe care – la puțin timp după iluminarea sa – maestrul a expus-o în fața celor cinci monahi în faimoasa predică de la Benares.

Biblia ne învață că, în urma săvârșirii păcatului neascultării și a izgonirii lui Adam și a Evei din grădina Edenului, suferința a însoțit ca o umbră noua istorie a omului imperfect și muritor. De unde zbaterea neconținută a omului postadamic, pe de o parte pentru a gusta din efemeritatea unei fericiri care nu întotdeauna izbutește să evite păcatul, pe de altă parte pentru a urma calea îngustă a neînfrânării ce duce la mântuire, respectiv la recâștigarea fericirii celeste din perioada edenică.

Întrucât – ne spune Emilian Vasilescu în *Istoria religiilor* – „morala budistă nu pune accentul pe latura pozitivă a vieții morale, ci pe cea negativă, pe renunțare, pe abstinență, pe

stingerea dorinței de viață”, mulți cercetători ai budismului scot în evidență „răceala” moralei budiste.

Dacă sfântul creștin face din iubire un scop în sine, idealul sfântului budist, ne înștiințează același E. Vasilescu, „este acela de a-și atinge liniștea sufletească desăvârșită”, iar în raporturile cu oamenii, el preferă „egalitatea sufletească” în locul iubirii, lucru recomandat de însuși Buddha: „Față de cei care mă fac să sufăr, ca și față de cei care îmi procură bucurie, eu sunt același; eu nu cunosc nici simpatie, nici ură. În bucurie și în durere eu rămân impasibil, în onoare și în lipsă de onoare, peste tot eu rămân același. În aceasta stă *perfecțiunea egalității mele sufletești* (subl. mea, G.P.)”.

Funcție de temperament și educație, putem urma fie calea detașării budiste, cea care seamănă atât de mult, dacă nu chiar cu egoismul, atunci cu nepăsarea, fie calea iubirii creștine, cea care furnizează o fericire sui-generis prin angajament social și spor de suferință personală.

*

Viața de zi cu zi ne înfățișează atât uriașele discrepanțe dintre indivizi (unii se plictisesc de prea mult bine, în timp ce mulți alții suferă mai ceva ca niște martiri), cât și diferențele existente între țări și popoare.

De regulă, țările bogate dictează în politica internațională și stabilesc cu țările sărace (multe dintre ele foste colonii) raporturi ca de la stăpân la slugă, fapt care face ca bogații să devină și mai bogați, iar săracii tot mai săraci.

Dar starea de sărăcie cruntă din aceste țări, conjugată cu aceea de dependență economică, nu poate fi pusă doar pe seama lăcomiei străinilor, oricât abilitate ar dovedi ei în sforăriile internaționale și oricâtă lipsă de scrupule ar etala la încheierea tratatelor comerciale.

Iată, bunăoară, cazul României, o țară temeinic așezată la coada țărilor din Uniunea Europeană. Și când te gândești că în perioada interbelică, adică atunci când atinsese apogeul

prosperității, ea era considerată de străini nu doar o țară frumoasă și bogată, ci și un veritabil grânar al Europei!

Este adevărat că de-atunci peste ea au trecut cele două calamități – bolșevismul și postdecembrismul, care le-au provocat românilor suferințe și pagube materiale mult mai mari decât cele două conflagrații mondiale la un loc: bolșevismul prin forța năucitoare a celor trei „f”-uri (foame-frică-frig), postdecembrismul prin jefuirea sistematică în țării în haosul juridico-moral și economico-social cu bună știință întreținut de tâlhari, impostori și incompetenți.

Să fie o fatalitate că astăzi România este secătuită de bogății și că prin străduința guvernanților are o datorie externă de peste 100 miliarde euro, că industria este pe butuci, iar agricultura cu gaibaracele-n sus, încât circa 80% din necesarul de alimente este cumpărat pe bani grei, că specialiștii noștri pleacă încotro văd cu ochii pentru a-i îmbogăți pe cei putrezi de bogați, că apatia și dezgustul s-au generalizat și că orice răbufnire a naturii (vânt puternic, ploi consistente, secetă prelungită sau ninsoare abundentă) găsește autoritățile nu doar nepregătite să facă față situației create, ci dezgustător de nepăsătoare la suferințelor românilor aflați în impas?!

Dar eu spun că teribilele înzăpeziri de-acum se datorează întrucâtva și locuitorilor din zonele de câmpie, zone expuse iarna zăpezilor, vara ploilor sau secetei și în tot cursul anului vânturilor care bat fără nici un fel de opreliști în calea lor.

Căci, o știm cu toții, pădurile au fost pretutindeni decimate și replantări s-au făcut doar pe suprafețe ridicol de mici, perdelele de protecție la rândul lor au fost măcelărite, livezile desființate, iar copacii de pe marginea drumurilor au ajuns în foc, fără ca cineva să se sinchisească să sădească puietii în locul lor.

De-ar da bunul Dumnezeu ca suferințele sinistraților să se oprească aici! Dar dacă vine un val de căldură și se pornesc puhoaiile după topirea munților de zăpadă?!...

Se spune că la omul sărac nici boii nu trag. Păi nu trag atunci când el ține morțiș să pună căruța în fața boilor, acea căruță la care se mocoșește toată vara, cu speranța că Dumnezeu se va îndura ca la iarnă să n-aibă nevoie de sanie. Dar un mare „înțelept” a spus cândva (tot într-un moment de cumpănă): „Iarna nu-i ca vara”!

George Petrovai: Suferința care-i totuna cu fatalitatea

Scris de George Petrovai

Vineri, 17 Februarie 2012 09:25 - Ultima actualizare Marți, 21 Februarie 2012 01:43

AUTOR: GEORGE PETROVAI

www.sighe-online.ro